

A Ghazal 470 by Hafiz

Translation by Joshua Hall

The breast is surfeited with pain—would that there be a cure!

Or yet a friend to help this heart this loneliness endure!

Whose eye in hope doth seek its solace from the shifting spheres?

Give me a cup, that I might have short respite from my tears.

Unto a man of sense I said, look thou upon the world;

He laughed, “Hard times these are and strange, the lands to tumult whirled.”

By Chegel’s Candle I in patience’ well was set aflame;
The King is free from cares, but what Rostam is there to name?

While in the path of love, all ease and safety is but grief;

So piercèd be that heart that wants from this thy pain relief.

The people of affluence have no path to th’ eremite;
A guide is world-aflaming, not removed from sorrow’s bite.

No Adam have I found, though all the world I have assayed;

Another world must needs be built, another Adam made.

Arise, that thou may’st love that Samarqandi fair,
For his perfume the scent of flowing Muliyan doth bear.

What do Hafiz’s tears compare to love’s immensity?
Since therein all the seven seas must but a dew-drop be.

سینه مالامال درد است ای دریغا مرهمی

دل ز تنهایی به جان آمد خدا را همدمی

چشم آسایش که دارد از سپهر تیزرو

ساقیا جامی به من ده تا بیاسایم دمی

زیرکی را گفتم این احوال بین خندید و گفت

صعب روزی بوالعجب کاری پریشان عالمی

سوختم در چاه صبر از بهر آن شمع چگل

شاه ترکان فارغ است از حال ما کو رستمی

در طریق عشقبازی امن و آسایش بلاست

ریش باد آن دل که با درد تو خواهد مرهمی

اهل کام و ناز را در کوی رندی راه نیست

رهروی باید جهان سوزی نه خامی بی غمی

آدمی در عالم خاکی نمی آید به دست

عالمی دیگر بیاید ساخت و از نو آدمی

خیز تا خاطر بدان ترک سمرقندی دهیم

کز نسیمش بوی جوی مولیان آید همی

گریه حافظ چه سنجد پیش استغنای عشق

کاندر این دریا نماید هفت دریا شبنمی

